

CO Times

Redactioneel

7 en 8 november was ik bij het Science in Transition¹ (SiT) event. U hebt er wellicht iets van meegekregen, er was behoorlijk wat aandacht van de pers.² De vier initiatiefnemers zijn verontrust dat de wetenschap steeds meer over kwantiteit dan kwaliteit gaat. Interessant om die tegenover elkaar te stellen. Ze zijn soms ook gelijk. Als we kwantitatief naar de panels kijken, zien we dat de kwaliteit overwegend *white male senior* was. Slechts twee vrouwen (professor Sheila Jasanoff en studente Maartje ter Horst), één niet-blanke (professor Sheila Jasanoff) en één junior (studente Maartje ter Horst) beklommen het podium om de zaal te adresseren (het leek wel een ‘twee voor de prijs van één’ actie). Het is logisch dat de organisatoren in hun eigen netwerk hebben gezocht naar geschikte kandidaten, ook omdat het event snel moest volgen op het *position paper* dat sinds september online staat. Dit doet vermoeden dat het podium een afspiegeling was van SiT zelf: gearriveerde experts, inderdaad meestal blanke mannen op senior leeftijd. Heel goed dat die de kwaliteit van het systeem aan

Floor Basten

de orde stellen; daar kan best wat aan verbeterd worden. Toch liet de vraag ‘waarom nu?’ me niet los. Voor *non white male seniors* of de anderszins slechte-conformereren is uitsluiting in de wetenschap al vanaf haar begin een tastbaar falen van het systeem. We horen er de gevestigde orde nauwelijks over en ook tijdens het event kwam het niet terug. Waarom dus nu? En waarom al die persaandacht? De organisatoren beklemtoonden dat er geen sprake is van een crisis en dat zij geen rebellen zijn (hun leeftijd werd zo vaak lacherig als contra-argument aangehaald dat de associatie met *Benidorm Bastards* zich aan me opdrong). Meestal haalt ‘niet’ en ‘geen’ het nieuws niet. Er moet dus iets anders nieuwswaardigs zijn. Op het eind van de eerste dag twitterde ik: “wat was er nu zo nieuw aan #SiT behalve dat we erover kunnen twitteren?” Hun snelle antwoord: “De combinatie van toppers uit wetenschap en beleid en de gedeelde probleemanalyse. Morgen hopelijk richting oplossingen” (een latere tweet: “niet nieuw, maar wel tijd om iets te gaan doen”). Blijkbaar moet je niet zozeer positie innemen als wel positie *hebben* om je verhaal te kunnen doen bij Nieuwsuur en iets te veranderen. SiT wil voor dat laatste NWO en KNAW mobiliseren voor een onderzoek naar het systeem, hoe het zo geworden is en hoe het rustig en stabiel verbeterd kan worden. Mijn advies: betrek ook de studenten en promovendi voor wie jullie het systeem willen verbeteren én al die onderzoekers die uit de *rat race* zijn gekukeld of gestapt voordat ze senior werden. Zonder hun ervaring wordt de analyse er een van verontruste gearriveerden en strandt deze zichzelf onkende rebellie in het pluche waar ze vandaan kwam.

¹ <http://www.scienceintransition.nl/>

² zie bijvoorbeeld <http://www.uitzendinggemist.nl/afleveringen/1377840> (vanaf 32.50)

Cadeautips voor onderzoekende mensen

De decembermaand staat weer voor de deur en dat betekent voor velen dat er moet worden nagedacht over cadeautjes: wat zou ik graag willen hebben of waarmee kan ik iemand anders blij maken? Onderzoeken is iets anders dan een speld in een hooiberg moeten vinden. [campus]OrléoN heeft daarom speciaal voor onderzoekende mensen een lijst met cadeautips samengesteld. Het is een selectie geworden van enkele honderden boeken (en een paar dvd's) die aansluiten bij een brede belangstelling en boordevol verrassende weetjes zitten. Om gemakkelijk door deze selectie te gaan, zijn de titels netjes geordend in genres als (auto)biografieën, romans en humor, maar ook op thema's als hoe we denken en ons vergissen, onderzoekers en hun impact, meerzijdige onderzoekers en onderzoekers en hun instituten. Ga naar <http://www.campusorleon.nl/bibliotheek/cadeautips-voor-onderzoekende-mensen> en gebruik onze selectie om je inkoop te doen voor de onderzoekende mensen uit je naaste omgeving of om er ideeën op te doen voor je eigen verlanglijst.

[campus]OrléoN heeft een partnership met bol.com. Als je een boek uit onze selectie bestelt via de website van [campus]OrléoN, dan ontvangen wij een klein percentage daarvan en steun je dus de campus zonder dat het je wat extra's kost. Maar je kunt natuurlijk ook je lokale boekhandel steunen en het boek aldaar kopen. Wil je zowel je lokale boekhandel als [campus]OrléoN steunen, maak dan als dank voor de tip iets over naar 61.48.33.825 t.n.v. Campus OrléoN te Nijmegen.

Promovenditelefoon

Waar promovendi terecht kunnen met al hun vragen

Hulp nodig bij de structurering van je onderzoeksvoorstel?
Moeite met schrijven? Het overzicht kwijt of het gevoel dat je vastzit?
Ruzie met je hoogleraar? Motivatieproblemen?
Praktische vragen over rechten en plichten? Wij adviseren en begeleiden.

**Bel 0900-PhDtoBe of 0900-7438623
(€ 0,30 per minuut)**

Bereikbaarheid: ma/di 9.00-11.00, wo/do 15.00-17.00, vr17.00-19.00

Boordevol praktische informatie én persoonlijke verhalen

dr. Peter Klosse, eigenaar Hotel Gastronomique De Echoput, Maastricht University: "Als je ergens een stemmetje hebt dat begint te fluisteren over promoveren, just do it."

dr. Freek Peters, managing partner de Galan Groep, Tilburg University: "Het heeft mijn reputatie in het vak en in de markt een duidelijke boost gegeven."

Te bestellen via www.handboekbuitenpromoveren.nl

De Dunning-Krugereffect, een giftige paradox

Gebeurt dit jou ook? Jij zit in een gesprek over iets waar jij veel van weet en misschien jaren voor geleerd hebt, met iemand die er weinig van weet maar een stevige mening heeft en ook meent zo competent te zijn gelijk te hebben. En wat je ook doet of zegt, jouw gesprekspartner is onvermurwbaar. Nou, ik kom dit tot mijn grote frustratie en ergernis vaak tegen. Het heet het Dunning-Krugereffect.

De psychologen Justin Kruger en David Dunning publiceerden in 1999 het artikel *Unskilled and unaware of it: How difficulties in recognizing one's own incompetence lead to inflated self-assessments*.³ Het houdt in dat incompetenten mensen (lees hier: mensen met weinig kennis over een onderwerp) juist door hun incompetentie niet in staat zijn in te zien dat hun keuzes en conclusies verkeerd zijn. Volgens de auteurs beschikken zulke mensen niet over het metacognitieve vermogen (kennis over hun eigen kennis) om dit te doen. Als gevolg hiervan overschatten zij hun eigen kunnen waardoor zij zelfs denken dat zij bovengemiddeld competent zijn!

Ik kom dit regelmatig tegen, vooral als men praat over zelfgestuurd- en zelfgereguleerd leren. Hoewel op aspecten verschillend, hebben beide een paar dingen gemeen: lerenden kunnen zelf hun eigen leren plannen en de vooruitgang in het leren monitoren. Hiervoor moeten zij dus beschikken over de metacognitieve vermogens van zelfreflectie, zelfmonitoring en zelfbeoordeling. Helaas, en hier komen wij het Dunning-Krugereffect tegen, als je incompetent bent (en dat zijn alle lerenden, anders waren zij geleerden!), dan kun je dat allemaal niet, maar *ben je tegelijkertijd van mening dat je het heel goed kunt*, met alle nare gevolgen van dien. En dit wordt verergerd als je dit bespreekt

³ <http://gagne.homedns.org/~tgagne/contrib/unskilled.html>

Prof.dr. Paul A. Kirschner Celstec

met onderwijzers die vooral gedreven zijn door hun alledaagse manier van empirische waarheidsvinding (zie Ton Derksen⁴), maar nauwelijks kennis hebben van de wetenschappelijke basis van bijvoorbeeld expert-novietverschillen – en die dus menen dat zelfgestuurd- en zelfgereguleerd leren wel kan. Hetzelfde effect slaat het gesprek dood. Zoals William Miller in 1993 schreef: “Eén van de essentiële kenmerken van zulke incompetentie is dat degene die zo gekweld is niet in staat is om te weten dat hij [sic] incompetent is. Beschikken over zulke kennis zou voor een groot deel deze kwelling verhelpen.” Mogelijk om op zulke momenten de wijze raad van deze e-card te volgen... en niet

zoals Louis van Gaal te roepen:

“Ben ik nu degene die zo slim is, of ben jij nou zo dom?”

⁴ <http://www.skepsis.nl/7-argumentatiefouten.html>

Prof. dr. Paul A. Kirschner,
Hoogleraar Onderwijspsychologie, i.h.b. Leren en
Cognitie
Centre for Learning Sciences and Technologies
(CELSTEC), Open Universiteit
Zie: <http://portal.ou.nl/nl/web/lt-community/phd>

Knocked off the traditional anthropological academic road

dr. Mike Agar
author of *The lively science*

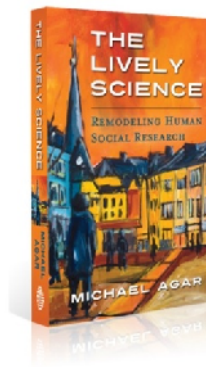
Floor, you asked me to write a brief response your review of *The Lively Science*, to pick an issue that might start a conversation with other members of Campus Orléon. One issue you wondered about, with good reason, is the separation in the book between two kinds of human social science, behavioral-social science, called “BSS,” with tongue in cheek because of the “BS,” the tradition that dominates today, and “HSR,” human social research, the tradition that the book traces back to Brentano and Dilthey, among many others who weren’t discussed.

The main thing I wanted to convey was this: Any science has to engage with its phenomenon in its “natural” state and return to that state to test its conclusions. Human social science--the general term used in the book--takes as its “natural” phenomenon humans in their social worlds. So, following the same logic, research questions must rise from and conclusions must eventually return to that world. In other words, a human social science must learn subject intentionality and lived experience as it takes shape dynamically in a particular historical moment. Otherwise, as I wrote several times in the book, what is the science about?

Most modern human social science fails this test. This is a strong argument that, if a research project doesn’t begin and end with an HSR approach to human subject worlds, neither its truth nor its usefulness can be evaluated. The argument is the opposite of what I’ve often encountered in applied projects, namely, the superficial idea that by tacking on a few researcher-controlled

focus groups, the intentionality and lived experience of research subjects can be adequately described.

At the same time, the argument in *The Lively Science* doesn’t rule out a quantitative experimental design as part of a research project--perhaps even a “natural experiment.” The book offers two ways to think about this. The first way: The book describes a “logical trifecta,” how an abducted proposition can be tested inductively and deductively in the course of a project. Or consider the growing HSR use of games to test asserted BSS results against specifics of intentionality and lived experience in an HSR context, for example how social identities and relational histories among players in a particular human social world show results that differ from BSS laboratory based conclusions.

Due to space limitations, Mike Agar’s reply to Floor’s review has been shortened. You find both the review and the full reply at <http://www.floorbasten.nl/review-lively-science>.

Mike will host the webinar The Epistemology of What We Do and How to Explain it to Funders, Clients and Your Relatives on November 14, from 21.00 to 22.00 (Dutch time). Info:

<http://www.iig.ualberta.ca/en/ResearchTraining/Webinars/WebinarSchedule.aspx>.

Het antwoord van de prijsvraag uit de CO Times van maart was *De verschrikkelijke man uit Säffle* van Sjöwall en Wahlöö. De winnaar is Annemarie Weggelaar. Onderstaand de nieuwe prijsvraag:

Shi Chongming gaf geen antwoord. Hij deed de kastjes aan de muren open en wees ernaar. Elke plank lag propvol stapels paper, vergeeld, gescheurd en tegen elkaar aangeduwd, vastgemaakt met lint, touw, plakband en paperclips. 'Mijn levenswerk. Het enige waar ik de laatste vijftig jaar aan heb gewerkt. Aan de buitenkant ben ik professor in de sociologie. Vanbinnen ben ik alleen bezig mijn dochter te vinden.'
'U bent het niet vergeten', mompelde ik, starend naar de stapel papier. 'U bent Nanking nooit vergeten.'
'Nooit. Waarom denk je dat ik zo goed Engels spreek? Alleen om mijn dochter te vinden en op een dag alles aan de wereld te vertellen.' Hij trok een stapel papieren te voorschijn en liet die met een plof op tafel vallen. [...] 'Hier sta ik, een klein mannetje maar, internationaal gerespecteerd voor mijn werk op een gebied waar ik geen enkele belangstelling voor heb, maar dat als enige mijn eigenlijke doeleinden kon verhullen en me toegang kon verschaffen tot deze rapporten.' Hij gaf me het bovenste vel paper. Het was een fotokopie met het stempel van de oorlogsbibliotheek van het defensieleger.

In welk boek van welke auteur(s) komt deze passage voor? Mail je oplossing voor 31 december 2013 naar campus@orleon.nl. Onder de goede inzendingen wordt een bon verlost ter waarde van € 25,= voor items uit de Research or Die black box.

Dat is mijn moeder niet!

Dat is mijn moeder niet! is een genuanceerd en open verslag van tien jaar stiefmoederen. Schrijfster Daniëlle de Groene koos voor een man met twee kinderen en beschrijft hoe ze met vallen en opstaan een stiefmoeder werd. Dat doet ze met de nodige humor omdat dan alles wat beter te verteren is.

Dat is mijn moeder niet! is te bestellen bij bol.com:

<http://www.bol.com/nl/p/dat-is-mijn-moeder-niet/9200000017733884/>.

Twitter: @campusorleon

Facebook: [campus]Orléon

Colofon

CO Times verschijnt vijf keer per jaar.

AJ en MLK leden van [campus]Orléon kunnen gratis adverteren. Niet-leden die willen adverteren, kunnen contact opnemen via

campus@orleon.nl

Het was een druilerige herfstdag in 2007 toen ik haar ontmoette. Ik was voor een afspraak op de Erasmus Universiteit toen mijn oog viel op de flyer van een event dat diezelfde dag zou plaatsvinden. Het onderwerp, de rol van Arabieren in Hollywood films, sprak me aan, ook omdat ik voor het Huis voor de Democratie bezig was het programma 'Beelden in vele culturen' invulling te geven. Ik besloot dus te gaan en zo kwam ik Michèle Jacobs tegen bij de informatietafel. Het werd het begin van een collegiale vriendschap waarin we elkaar met de wildste ideeën bestookten, eerst voor het Huis voor de Democratie, later voor [campus]Orléon. Bescheiden waren onze ambities nooit, onze gezamenlijke slagkracht soms wel; maar wat ooit bedacht is, verdwijnt niet zo snel en blijft in het achterhoofd meespelen in waar we buiten onze samenwerking actief in zijn. Michèle was een voorvechter van de schoonheid die in een multiculturele samenleving zit en wilde die zichtbaar maken, onder andere via het tijdschrift *Eutopia* en haar werk voor On File, een intermediair tussen gevluchte journalisten en schrijvers en de Nederlandse media. Haar ervaring in de media vertaalde ze voor de campus in concrete mogelijkheden om ook zichtbaarder te worden. Op 18 september kreeg ik een sms: "Ik ben heel erg ziek. En zal niet snel weer gezond worden." Dat bleek een understatement; op 25 september overleed ze na een ziekbed van drie weken. Michèle is 43 jaar geworden. De herinnering aan haar maakt me vastberadener om ten minste een van onze ideeën, hoe wild ook, uit te voeren, omdat waar zij voor stond goed is voor ons allemaal en het verdient het om in leven te blijven.

